

CHRISTINE PULLEIN-THOMPSON

SKRÄCKNATTEN

CHRISTINE PULLEIN-THOMPSON

SKRÄCKNATTEN

 SAGA
EGMONT

Christine Pullein Thompson

SKRÄCKNATTEN

SAGA EGMONT

Skräcknatten

är översatt från engelska av Bodil von Eichwald efter

Pony Patrol

Copyright © 1981, 2018 Christine Pullein-Thompson og Lindhardt og Ringhof

Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711784396

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

1

Katastrofen

Mikaels ögon värkte av den fräna röken och han var svart i ansiktet av sot och aska. Han stod en smula avsidet och betraktade sina föräldrar. I deras ansikten syntes hopplöshet och förtvivlan. Genom eldsvådan hade de förlorat halm och hö för många tusen kronors värde, och alla hårda arbetstimmar de lagt ner ute på fälten var nu förspilda. Deras arbetsdagar hade varat från gryningen till långt efter skymningen.

Hans far hade pyjamas på sig och över den en gammal sliten rock. Han grät. Mikael hade aldrig förr sett sin far gråta. Han ansågs vara en hård man. Men av den hårdheten syntes ingenting nu.

Mikaels mor gick in i köket för att sätta på te. Hon verkade hopsjunken. Det var som om hon inte orkade hålla sig rak. Brandmännen höll på med det sista av släckningsarbetet. I det grå gryningsljuset såg de ut som varelser från en främmande planet.

Det var Mikael som upptäckt elden och slagit larm. Taket på den gamla ladan hade exploderat med ett fruktansvärt dån av trycket från brinnande hö och halm. Mikael hade

kastat sig nerför trappan och skrikit: »elden är lös!» för full hals.

Den fräna röklukten stack honom i näsan långt innan han såg lågorna. Och när han kom ut hamnade han i ett brinnande helvete. Hela den sexhundra år gamla ladan var övertänd och brann som en jättefackla. Elden röt och dånade. Plötsligt kom han ihåg hästarna. Han rusade ner till stallet, som låg alldeles bakom ladan, och släppte ut dem i hagen bortom fälten.

Hans mor ringde efter brandkåren medan hans far stod och kastade hinkvis med vatten mot elden i ett fåfängt hopp om att kunna släcka den innan det var för sent. När han insåg hur hopplöst det var slog han händerna för ansiktet och brast i gråt.

Strax efter brandkåren kom polisen. De frågade ut Mikaelns far och sneglade då och då på Mikael, som om de misstänkte att han hade något med branden att göra.

— Inga misstankar mot pojken, sa Mikaelns far lite skarpt. Det är en fin grabb och vi kommer bra överens.

Mikaelns mor delade ut ångande temuggar till brandmännen och poliserna. Hästarna avtecknade sig sona mörka silhuetter mot den alltmer ljusnande himlen. Mikael kände dem så väl varenda en. Boxer, skimmeln, stod längst fram med spetsade öron och vidgade näsborrar. Bakom honom trängdes alla de andra med varje muskel på helspänn, redo till flykt vid minsta tecken på fara.

— Röker du? frågade en av poliserna Mikael.

— Inte i närheten av en lada full med foder i alla fall, svarade Mikael. Jag är bondson.

Just som han sa det hörde han hur dumt det lät. Men han ville bara förklara att det aldrig skulle falla honom in att

röka i närheten av stall eller lador. Han hade bott på landet i hela sitt liv, han insåg hur farligt det var med eld.

— Jag fattar inte hur det började, sa hans far lågt.

Poliserna försökte hitta någon ledtråd till hur elden uppstått. Men det verkade hopplöst.

Mikael tänkte på den kommande vintern. Det var redan september och fälten låg tomma och gula efter en lång torr sommar. Vad skulle djuren äta? Den stora hjorden om trehundra nötkreatur. Och hästarna. Alla djuren skulle långsamt bli allt magrare ända tills man såg revbenen genom de tjocka vinterpälsarna. Mikael såg framför sig hur de slutligen föll ihop av svält.

— Detta är inte den första ladan som brinner ner till grunden, sa en av polismännen. Det finns en pyroman någonstans i trakten.

Mikael visste vad en pyroman var. En sjuk människa. En galning som älskade att se eld och tuttade på var som helst utan att bry sig om följderna.

— Jag för min del tippas på ett par tre stycken, sa en annan av poliserna.

— Men varför skulle det hända just oss? klagade Miakels mor.

— Har ni några fiender?

Alla hade börjat dra sig upp mot huset nu, och brandmännen gjorde sig klara att åka. Allting var över, dramat var slut och av ladan fanns bara en hög svarta pyrande rester kvar.

— Fiender? upprepade Mikaelns mor. Inte vad jag vet.

— Jag har sparkat i väg ett par tre karlar härifrån under årens lopp, insköt Mikaelns far. Med full rätt, för de skötte inte sitt jobb. En av dem var tjuvaktig som en skata, en

annan roade sig med att klå upp hästarna i tid och otid, och en tredje höll varken sig själv eller stugan ren.

Mikael mindes dem alla tre. Två av dem hade varit stora och rödbrusiga, och den tredje liten och råttlik. Alla tre hade givit sig av från gården svärande och hotande.

— Det är tredje ladan som brinner på lika många dagar, sa en av brandmännen. Har ni något foder kvar råder jag er att vakta det som juveler. Släpp det inte ur sikte vare sig natt eller dag.

— Så det är inte bara vi som råkat illa ut, sa Mikael.

— Inte alls.

Nu var elden fullkomligt släckt, men den tunga fräna rökluften trängde in överallt. Mikael kände att han aldrig skulle glömma den.

— Säg till era vänner och grannar också att de håller ögonen öppna, fortsatte brandmannen. Det kan kanske ge oss någon ledtråd och rädda en del hus och foder.

— Tack för tipset, sa Mikael. Tack så hemskt mycket.

Han hade fått en idé om hur han kunde kämpa mot denna meningslösa förstörelse. Han tänkte på sina kamrater. På Joanna, som också råkat illa ut. På syskonen Doyle, som alltid var med på allting och på John ...

Han såg hur alla red genom natten, spanande, sökande ... Och sedan hur de tog brottslingen eller brottslingarna på bar gärning och förde dem till polisen. Med ens fylldes han av ett vilt trots och en glödande kampvilja. Han tänkte inte bara stå och gråta, som sin far. Han skulle slåss — och aldrig ge sig!

När han bestämt sig kändes det bättre och han önskade att det snart skulle bli morgon så att han kunde börja ringa runt. Att organisera den ponnypatrull han tänkte sig skulle

ta tid. Medan han väntade funderade han på ett namn åt den. — Ponnyskvadronen, Ponnylegionen, Ponnybrigaden ...

De skulle inte bara leta efter pyromanerna, tänkte han, utan hålla ögonen öppna för allt skumt som hände runtomkring nattetid. Han skulle leda gruppen på gamle kloke Boxer som alltid löd och hade en fenomenal uthållighet. I tankarna såg han sig själv i spetsen för ett långt ryttartåg. Skulle de ha vapen? Det fick de besluta senare.

Brandbilarna körde från gården med sin last av tysta trötta brandmän. Polismännen kom ut från huset och Mikael kände doften av stekt bacon. Det var ingen idé att gå och lägga sig igen. Det var mjölkdays om en knapp timme.

Poliserna stannade på väg till bilarna och började fråga ut Mikael.

— Har du några ovänner i skolan? Använder du narkotika? Kommer du överens med dina föräldrar?

Han tyckte det var fånigt. Det var väl klart att han hade ovänner. Det har väl alla människor. Hans ovänner var pojkar som aldrig orkade göra en ansträngning, som bara flöt med strömmen, förstörde lektionerna och gav sig på dem som var mindre.

— Men ingen av dem skulle tulla på vår lada, sa han. De är bara dumma och bråkiga, men inte grymma. Narkotika har jag aldrig provat, fast jag har blivit erbjuden ett par gånger. Och jag gillar faktiskt mina föräldrar. Ibland råkar vi så klart i luven på varandra, men det gör väl alla någon gång. Och om ni är så tokiga så ni tror jag har satt eld på ladan för att hämnas eller så, då är ni ute och cyklar.

Mikael försökte vara hövlig men önskade hela tiden att poliserna skulle ge sig av så att han fick tänka på sin

ponnypatrull i lugn och ro. Han njöt av tanken på hur de red ut natt efter natt och slutligen lyckades med sitt uppdrag. De skulle ge polisen lång näsa! Han kunde höra det dova ljudet av hästhovarna över stubbåkrarna, hästarnas frustanden och de halvviskande rösterna då ryttarna talade med varandra.

Antagligen skulle han somna i skolan om han var uppe natt efter natt, men det kunde inte hjälpas. Det här var viktigare än skolan. Och var han bara hemma till mjölkdays skulle ingen bry sig om vad han höll på med.

Hela tiden medan han tänkte och fantiserade svarade han på polisernas frågor och mötte öppet deras blickar. Ingen av dem anade att han knappast lyssnade på vad de sa.

Äntligen gav de sig av, och Mikael gick in och åt frukost. Klockan hade blivit halv sju och de första korna sökte sig in från betet. I deras kölvatten kom Peter, som jobbade på gården. Han bodde ett stycke därifrån och åkte moped emellan.

Jag ringer upp Joanna först, tänkte Mikael. Hon är morgontidig, och hon vet hur det är att råka illa ut. Hon kommer att ha en massa förslag och idéer.

Han hade känt Joanna länge och de hade haft mycket roligt tillsammans. Hon var stadig och lugn, och Mikael hade absolut förtroende för henne.

2

Ett slags ridklubb

Det dröjde länge innan någon svarade hos Joanna. Mikael stod i den trånga mörka hallen och väntade och tittade ut i den gråmulna septembermorgonen. Han var mätt och belåten efter en stadig frukost på bacon och ägg. Han hade suttit i det stora köket och lyssnat på sin mor som om och om igen ältade det som hänt.

— Vad har vi gjort för ont? Varför skulle det hända oss? Vem vill oss så illa? Har vi gjort något för att förtjäna detta?

— Det var en galning som tuttade på, sa Mikael till slut. Han var inte ute efter oss. Han har gjort detsamma mot andra. Du måste inse att det var en galning.

Men hon ville inte förstå. Hon var övertygad om att någon ville just dem ont. Någon hade hämnats för något och skulle kanske göra det igen.

Äntligen svarade Joanna. Hon lät mycket sömnig.

— Vem är det? frågade hon och kvävde en gäspning.

Mikael såg henne för sig i morgonrock i villans eleganta vardagsrum.

— Det är jag, sa han. Jag behöver din hjälp.

— Jag?

— Mikael.

— Åh. Vad har hänt? Har hästarna blivit stulna?

Joanna lät med ens klarvaken.

— Nej. Men ladan har brunnit och allt foder med den.

Det finns pyromaner här i trakten.

Han försökte låta lugn och samlad, men han fick en klump i halsen när han tänkte på den vinter som väntade.

— Nej! utbrast Joanna. Har ni ingen aning om vem som

...

— Ingen alls, avbröt Mikael.

— Brann alltihop upp?

— Rubbet. Plus ladan.

— Men den var ju så gammal ... Den var ju ett kulturminnesmärke! Hur ska ni nu klara djuren över vintern?

— Fråga inte mig.

Mikael kände sig kluven. Han avskydde att komma med de dåliga nyheterna, men på något kusligt sätt njöt han ändå av det.

— Du vet hur det är. Du vet hur det känns att bli av med något värdefullt, Joanna. Som när Tango blev stulen ...

— Ja.

Joanna kastade en blick ut genom fönstret på det tomma stallet. En gång hade hennes underbara angloarab Tango stått i boxen där ute. Nu var hon borta, men Joanna hade aldrig upphört att leta efter henne. Överallt där hon såg hästar på bete kollade hon om stoet fanns med. Hon åkte på så många hästutställningar och tävlingar hon kunde i hopp om att få syn på henne. Det var värre för henne än för Mikael, tänkte hon. Nästa år kom det en ny skörd, men det fanns bara en Tango.